

Вхід? Брама смерти? Світловий пілон?
Не обрій, а суцільний – в гніздах – хрускіт.
Й ледь – річище і тінь від тамариска.
Світ – перекотиполе і полин,

Ліхтарня. Пристань. Водяна пила
Півмісяця, що – помисли – на ряску
(Тлін – чи неіснування гумореска?),
І тиша у пільмі, як ацитилен.

Як тяжко душу й розум – від оскоми.
Як тісно між проходами вузькими.
Між мурами, де пам'ять, як осуґа.

Вже, – не шкодуючи – назавжди – від усього,
Що досі – забуття і летаргію.
Вбиваючи, смерть – воскресає й гоїть.